

Ένας πρόσφυγας διηγείται

Η πατρίδα μου είναι στη Μεσόγειο θάλασσα. Για αυτή βγήκε και τραγούδι που ονομάζεται “Χρυσοπράσινο φύλλο”.

Πριν από το 1974 όλα στην Κύπρο ήταν ειρηνικά, αλλά το 1974 κάτι συνέβη. Οι Τούρκοι έκαναν εισβολή στο νησί μας. Δεν είχαμε ελπίδα. Οι Τούρκοι έρχονταν με τα όπλα και τα τανκς. Εμείς πήραμε όσα όπλα είχαμε και πολεμούσαμε. Κάναμε όσα μπορούσαμε, αλλά μάταια οι Τούρκοι είχαν ήδη πάρει τη μισή μας πατρίδα. Όλα αυτά τα πολεμικά πλοία και τα πολεμικά αεροπλάνα έριχναν όλμους. Θυμάμαι, που έφτασαν τα Χριστούγεννα, εγώ κι αδελφή μου βρήκαμε ένα όλμο πίσω από το αντίσκηνό μας. Το πήραμε, βάλαμε ένα ξερό δέντρο αφού εκεί τα δέντρα δεν ήταν σε καλή κατάσταση, και αυτό ήταν το Χριστουγεννιάτικο μας δέντρο.

Πόσες συνέπειες προκάλεσε η εισβολή αυτή! Πιο άσχημη ήταν οι αγνοούμενοι, που ακόμη και σήμερα μετά από τόσα χρόνια κάποιιοι δεν έχουν βρεθεί και δεν ξέρουμε αν είναι ζωντανοί ή αν πέθαναν. Όμως δεν είναι μόνο αυτοί που πέρασαν δύσκολα, ήταν και οι αιχμάλωτοι. Τους αιχμάλωτους τους έβαζαν σειρά και τους έριχναν στις φυλακές της Τουρκίας και τους βασάνιζαν.

Όχι πως οι εγκλωβισμένοι περνούσαν καλύτερα με τα βάσανα που τους έκαναν. Όμως αυτοί αντέχουν. Περιμένουν ακόμη και τώρα περιμένουν να δουν τα σπίτια τους ελεύθερα.

Εγώ σαν πρόσφυγας μετά από τόσα χρόνια νιώθω αδικημένη γιατί εκεί στην Αμμόχωστο είναι το σπίτι μου και τώρα ανήκει στους Τούρκους και δεν μπορώ να πάω να το δω.

Τώρα, μετά από 46 χρόνια νιώθω θυμό και λύπη, γιατί καταπατούνται τα δικαιώματά μας.

Έχουμε πολλά δικαιώματα και οι Τούρκοι μας τα καταπατούν. Δεν θα τους αφήσουμε όμως έτσι.

Δεν θέλουμε πολλά τι ζητούμε κι εμείς; Θέλουμε μόνο να έχουμε ελευθερία και ειρήνη στο νησί μας.

Εύχομαι οι Τούρκοι να καταλάβουν πως αυτό που κάνουν δεν είναι σωστό και να μας δώσουν πίσω την Κύπρο.

Ανδρεάνα Σιάλου Δ΄4

27-11-2020

